

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Fandens Abestreges

Citation: Baggesen, Jens: "Fandens Abestreges", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid57708/facsimile.pdf> (tilgået 24. januar 2022)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Mandens Absejrer.

(Danjarnas Hytte-Vise).

Fanden, fra den Tid han drat
Ned fra Himlen i den Mose,
Vi som beste Verden rose,
Baglænds, hov'dkuds, uden Hat,
Mens han nu, som Amtmand, snyder
Alle Jorderiges Jyder —
Er vor Herres Abekat.

Da vor Herre sagde: „Ev!“
Blev hans Bud, til fryd for Manden,
Givet samme Stund en anden:
Adam favnede sin Ev' —
Eva knap var ganske færdig,
Før ved fuffen, fanden værdig,
Dens og Dens Kantippe blev.

Da vor Herre sagde: „Døe!“
Skabte han en venlig Engel,
Der med omvendt Faffelstengel
Pegede paa Glemsels Dø.
Fanden gav de nye Tider
En jormarret Grinebider,
Der nu æder Klød som Høe.

Til vor Kammers Medicin,
Til at nære Elskors Lue,
Skabte Gud den ædle Drue,
Saften fra Garoun' og Rhin.
Fanden vilde kopiere
Denne Drif som andet mere;
Og det blev til — Brændevin.

„Ingen Vold uhævnat see!
Helte Røvere forjage!“
Raabte Gud i hine Dage,
Og nu fik man Mænd at see.
„Det forstaaer sig, hvert et Rige
Selv i Fred maae evig frige!“
Brælte fanden — stod Armee.

„Kaster Aaget! vorder frie!“
Raabte Herren, til Exempel,
I sin Almagts Apefempel,
Og der blev Nomokratie.
„Kaster Aaget!“ ifreeg den anden,
„Vorder alle frie som fanden!“
Og hvad fik man? — Anarchie.

„Tal til Tusinde paa Prent!“
Raabte Herren, „alle Zoner
Eytt til din Harpes Toner!“
Strax fik Verden en Skribent.
„Jeg vil gjøre ham en Mage“
Raabte fanden, „opad Dage!“
Og der stod -- en Recensent.

Al! omsonst man sang og skrev.
„Man maae buldre høit til Jorden“
Raabte Herren, „lyd, min Torden!“
Tordenen lød; see! Luther blev.
„Rigtig! man maae bande, brøle!“
Raabte Satan i sin Søle,
Og — Zeloter ifreeg og skrev.

„Kun for mig, o fyrste, stælv!“
Raabte Gud, „dig Mængden lyde!
Fred paa Jorden vil jeg gyde
Med i Eenerældens Elv!“
Fanden hæved og paa Throner
Fire, fem Napoleoner,
Og i Midten — hvem? — sig selv.

Danfæ! i din lyse Glæds
Stjælnes Himlens Trylleries
fra den onde Trolds Magier
Indenrigs og udenlands.
Alt fra Mestrens Haand os kvæger;
Men for Juffrens Ubestreger
Har din Dyrker ingen Sands.

Perreat al Despotie!
Perreat hver Grinebider!
Hver en Mennekesberider!
Hver en faad Parnassets Spie!
Døe hver tøileløse Bander!
Falde hver, som frit ei stander!
Døe for alting — Anarchie!

Leve hver Charite her!
Leve hver, selv Dødens Engell!
Blomstre hver en Elliesengell!
Leve Musers ædle Hær!
Leve, hvo miskiendte bleve!
Alle Dannegode leve!
Leve hver, som Liv er værd!